

[Jørgen Gram.]

skulde ikke gerne være saadan, at dette Arbejde, da det jo absolut ikke er vendt mod nogen anden Magt, for Fremtiden er umuliggjort ved denne Pagt, som skal være tiltraadt af alle af ideelle Grunde.

Jeg skal saa blot sige et Par Ord om Formynderskabssystemet, saaledes som det findes omtalt under Artikel 77. Dette Formynderskab under De Forenede Nationer skal komme til Anvendelse paa saadanne Omraader, som maatte blive underlagt det. Hvad der kan komme i Betragtning, er for det første Omraader, som nu er under Mandat, for det andet Omraader, der maatte blive løsrevet fra fjendtlige Stater som Følge af den anden Verdenskrig, og for det tredje Omraader, der af Stater, som er ansvarlige for deres Administration, frivilligt stilles under Systemet. Der skal ved senere Overenskomst træffes Bestemmelse om; hvilke Omraader inden for de nævnte Grupper der maatte falde ind under Formynderskabssystemet, og paa hvilke Vilkaar dette skal ske.

Nu er det ikke min Mening med Fremdragelsen af dette at rejse en Debat om de store Problemer, som grupperer sig om vor Sydgrænse, men jeg vil blot, idet jeg lige nævner dette, gøre opmærksom paa, at der netop med Hensyn til, hvad der foreligger dér af Spørgsmaal, i Pagten er aabnet Muligheder for, at der under mange forskellige Former, baade fra den Befolkning, der bor dér, og som vi har Landsmandsskabets Interesse sammen med, og ogsaa fra os kan gives Anledning til, at man prøver paa at varetage vore danske Interesser saadan, at vi intet forspilder, og saadan at vi senere til enhver Tid kan være dette bekendt, saadan at det er det danske Folks Vilje, man varetager, og saadan at den Befolkning, det drejer sig om, ogsaa kan faa noget godt ud af denne Pagt. Vi skulde gerne, fordi det er saa absolut et alvorligt Tidspunkt for de paagældende, af alle de Muligheder, som denne vor Tilslutning til Pagten indebærer, drage alt det gode ud for Danmark og det danske Folk, som det paa nogen Maade er muligt.

Jeg vil gerne til Slutning paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til Godkendelse, idet vi haaber, at denne Pagts Ikrafttræden maa danne Indgangen til nye og bedre Tider for Menneskeheden som Helhed.

Jørgen Jørgensen: Ved at læse Pagtens højtidelige Indledningsord kunde det maa-ske nok ud fra en realistisk Tankegang ind-

vendes, at disse stærke Ord ikke rigtig svarer til den Verden, vi lever i. Og det er ikke mærkeligt, at Mennesker igennem alt det, de sidste 10 Aar har bragt os, er blevet skeptiske og tvivlende over for de stærke Ord og højtidelige Løfter. Men det er nu alligevel saadan, at skal en ny og bedre Verden bygges op, og det er dog det, det er vor Pligt hver især at bidrage til, saa lader det sig ikke gøre, medmindre der er Mennesker der tør tro paa det, som i Dag kan synes umuligt og uvirkeligt. I store Tider i Menneskeslægtens Historie, hvor Grundlaget for nye Fremskridt blev lagt, da var det de Mennesker, der troede paa, at der trods alt var Mulighed for at bygge en bedre Verden op, der kom til at bestemme Udviklingen. De Maal for Menneskeliv og Samfundsliv, som disse enkelte Personer rejste, blev Grundlaget for Folkenes Stræben imod større Menneskelykke. De Forenede Nationers Pagt er Udtryk for Viljen til i Fremtiden at leve i Fred. Saa frygtelig har denne Krig været, at alle Mennesker Jorden over gruer ved Tanken om, at en Krig nogen Sinde mere skal komme. Den Sum af Sorg og Nød og Lidelser, der raaber til os fra hele Verden, tilsiger os alle, smaa og store Nationer, at yde vor Indsats til Sikring af Freden, at yde en Indsats, saa langt som vore Evner og Kræfter nu rækker.

Nu er Krigen afsluttet, og vi takker og hylder de allierede Nationer for deres enestaaende Indsats. Vi ved, at var denne Indsats ikke ydet, var Frihed og Menneskeret blevet hjemløse i vor Verdensdel. Krigen er bragt til Afslutning, nu skal Freden vindes. Let bliver denne Opgave ikke, men det er en stor og betydningsfuld Opgave, som det er værd at sætte Kræfterne ind paa.

Den første Betingelse til Sikring af Freden er, at der bygges paa et tillidsfuldt Samarbejde mellem Folkene. Den Mistænksohedens Atmosfære, der var Forløber for Krigen, maa afløses af Forstaaelse og Tillid. I det Samvirke mellem Nationer, som denne Pagt danner Grundlag for, ved vi meget vel, at de smaa Landes Indflydelse ikke kan blive særlig stor. Det er de store Nationer, der har Hovedindflydelsen, som der ogsaa gentagne Gange i Dag er gjort Rede for, og det kan under de givne Forhold sikkert ikke være anderledes. Men de smaa Folk har dog en vigtig Ting, nemlig Adgang til at lade deres Røst høre, Adgang til i Forsamlingerne, hvor Problemerne drøftes, at gøre deres Synspunkter gældende. Og de Problemer, der drøftes dér, drøftes i en Forsamling af Demokratier, hvor man viser Respekt for